

Disse fem jentene sørget for gjestene på Jøldalshytta sommeren 1975. Fra v. Guri Berg, Byneset, Turid Moksnes, Frosta, vertinnen Jorunn Svingen, Stjørdal, Turid Stenberg, Trondheim og Ingfrid Nessimo, Stjørdal. (Monrad Kjellby)

Karthon Håland i Jord med din glede:

Naturen er livsutfoldelse og skapelse hvert minutt og overalt. Likevel er det mange som ferdes i dag i skog og mark, som om de gikk på en gold og livløs klode. De ser ikke vindens lek i løv og lyng. Ikke skyenes stadig skiftende formasjoner, lysspillet i vegetasjonen og i dyrenes, fuglenes og insektenes travle virksomhet.

Om ruter, merking og varding — og litt til

RUTEINSPEKTØREN

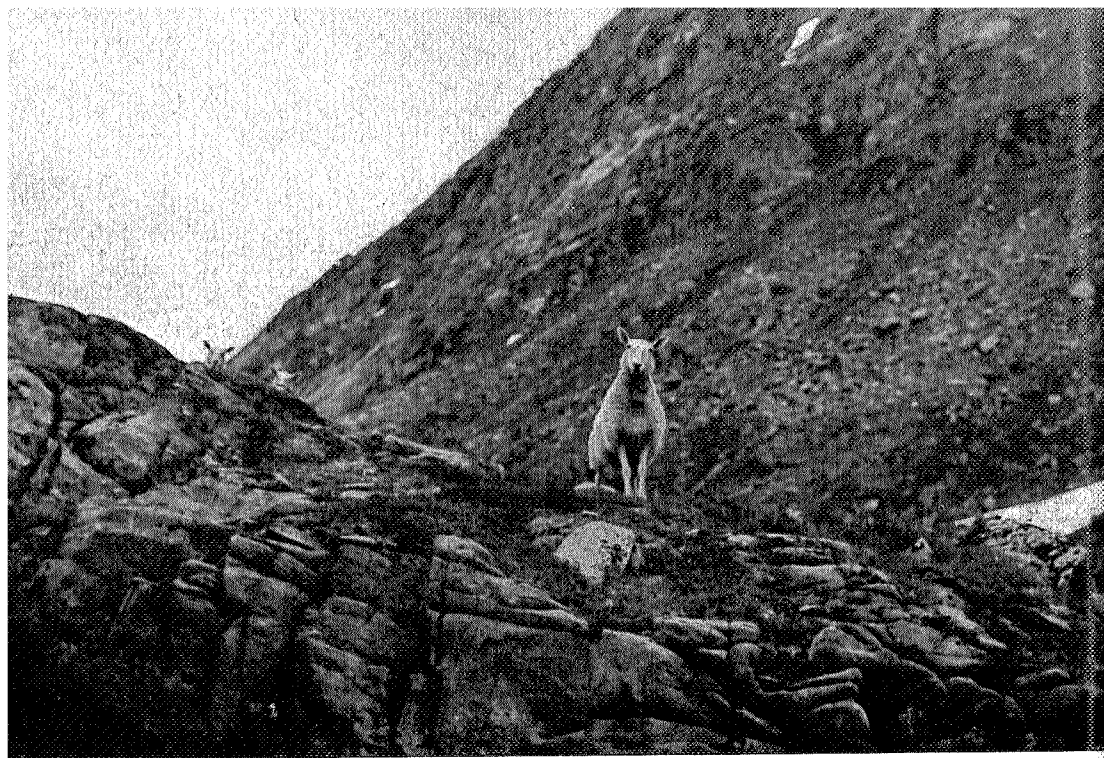
Hensikten med merking av ruter i fjellet er vel relativt selvsagt og innlysende. Dersom du f.eks. legger av gårde på en tur i Sylene eller Trollheimen, enten for å komme fram fra hovedvei til T.T.'s hytter, eller for å finne veien mellom hyttene, så vet du at dersom du følger den ruten som er oppgitt i foreningens brosjyrer, eller som er avmerket på de turistkart vi etterhvert får, så skal du komme fram når du tar tiden til hjelp — og forholdene ellers ligger til rette.

Her er det T.T. setter strenge krav til sikkerheten, men sikringsarbeidet krever penger. Det er å håpe at de bevilgende myndigheter må få øynene opp for dette og tilgodeser vår forening med de nødvendige midler.

I mange år har de viktigste vinterruter i Sylene vært «kvistet» før påske, men det blir etterhvert vanskeligere å få noen til å ta på seg dette arbeidet. T.T. satser nå på å få satt ned trykkimpregnerte staker på disse rutene. Det er staker som forhåpentligvis blir stående i mange år og om dermed vil overflødiggjøre «kvistingen».

Det kommer stadig spørsmål om hvorfor den og den ruten ikke merkes, ruter som fantasifulle mennesker selv har «trukket opp» inne i fjellet. Men hvorfor skal vi merke så mange ruter? Når hovedrutene mellom hyttene er merket, må en vel få overlate til fjellvandreren å utforske fjellet på egen hånd? Føler en seg trygg i fjellet og er i god fysisk form, kan en med kartet og kompasset til hjelp, gjerne dra på tvers av vardete stier og veier. En kan oppleve enda mer av fjellets storhet og uendelighet — og fred — på denne måten!

De fleste hovedrutene i Sylene og Trollheimen er nå kontrollert, men i stedet for her å nevne alle de rutene som er i orden, vil vi heller ta for oss de som vi ennå ikke har fått tid til å ta oss av:

En som også benytter TT-stiene

(Per Amund Strickert)

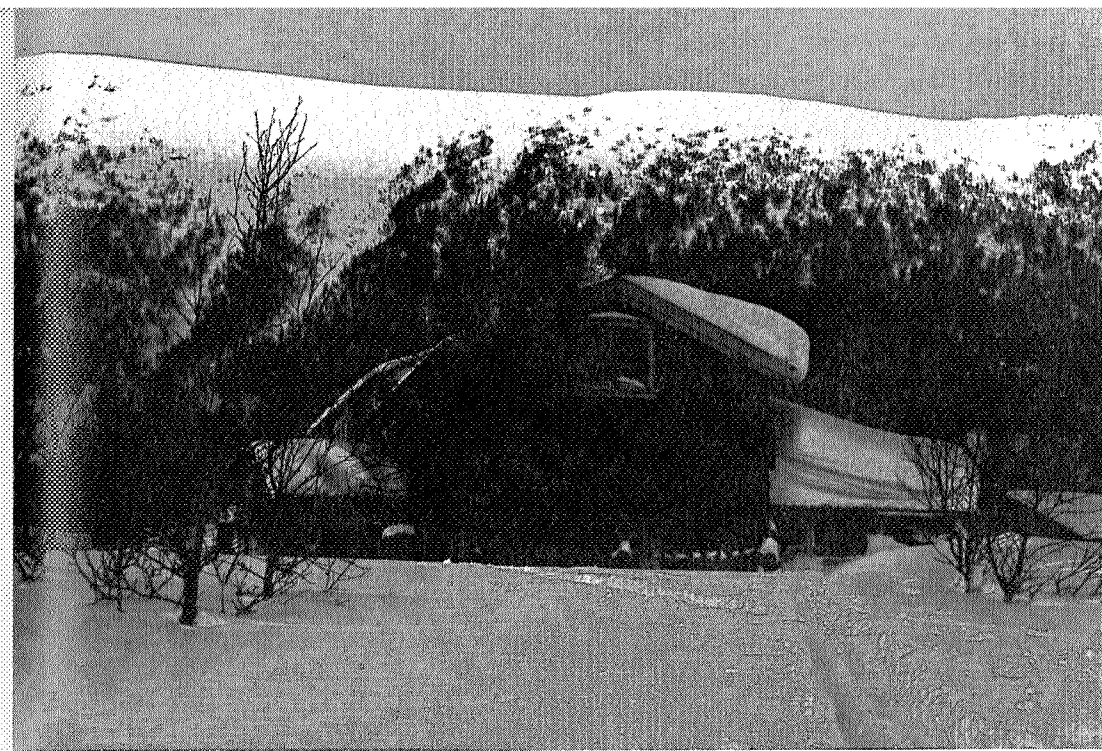
TROLLHEIMEN.

Her er det først og fremst Dindalshytta/Åmotdalshytta som ikke er ferdigmerket. Grunnen til dette er at snøen ligger så lenge inne i Snefjellkollene at det ikke blir mange dagene om sommeren en får anledning til å bygge varder på denne ruten. For varder må bygges, varder som på forsommeren kan stikke opp gjennom snøen og veilede fjellvandreren på denne interessante ruten.

Ellers står det igjen å merke ruten fra Kåsa til Innerdalen langs Langvatnet og nord om Reindalskammen.

Vi har nå fått en ny rute fra Gråhaugen over Breiskaret fram til Trollheimshytta. En festlig tur!

I Orkelsjøtraktene finnes ennå gammel merking. I 1967 ble strekningen Orkelsjøhytta/Borkhuseter/Flåmseter merket, men da det ikke lenger er muligheter for kvarter på Borkhuseter, blir denne ruten ikke vedlikeholdt lenger. Skulle det imidlertid senere vise seg at det går an å få overnatte på Borkhuseter, kan rutene nymerkes.

Dindalshytta i snødrakt

(Andreas Scheen)

SYLENE.

I Sylene kan vi si oss ferdig med merking av rutene, men T.T. har planer om å merke en rute fra Sylsjøen gjennom Biskopdalen fram til Vigelsjøen, der foreningen ønsker å få bygd en selvbetjenningshytte. Vi har søkt de svenske myndigheter om tillatelse til å merke denne ruten, som går igjennom et terreng som hører til de såkalte «hvite soner». Det er soner som skal forbeholdes beitende rein, som ikke skal forstyrres.

Vi håper at tillatelse til rutemerking vil bli gitt.

Nye trykkimpregnerte vinterstaker er satt ned på ruten Nedalshytta/Rensbekken, og en del av de gamle stakene fra Nedalshytta til Ekorndøra er skiftet ut.

Før påske håper vi å få kjørt ut nye staker på ruten Stugusjøen/Kjølihytta.

Ruteinspektøren vil på denne måten gjerne benytte anledningen til å takke sine hjelpere — ingen nevnt, ingen glemt — for den energiske og uselviske innsatsen de har gjort i merkings- og stakings-

arbeidet. Uten denne viljen til å ofre tid og krefter i arbeidet med å trygge trafikken i fjellet, ville ikke T.T. med god samvittighet kunne oppfordre turistene til å gi seg fjellet i vold.

TURISTKARTENE.

Endelig er det verdt å nevne at Norges Geografiske Oppmåling (NGO) er i ferd med å gi ut turistkart i hendigere format og i målestokken 1:100.000 over våre trønderske fjellområder. Kartet over Trollheimen ble ferdig i 1975 og dekker hele det aktuelle området for fotturister. Hovedrutene våre er tegnet inn på dette kartet.

Kartet over Sylområdet er ennå ikke klart, men er lovt ferdig til 1977. Det vil omfatte både den norske og den svenske del av Sylene.

Rolf Høyem

Gunnar Strandenes i Mestre fjellet:

Et menneske i nær kontakt med naturen kan ikke unngå å legge merke til det store skaperverket hvor alt fungerer med mening og hvor ingen ting synes å være tilfeldig eller forgjeves.

Fjellpåske for meg

INGRID NORUM

Det er ikke bare Norrøna-folket som vil fare. Hele verden vil fare, hvis de bare kan skrape sammen midler til å fare for. Det later til å være en utbredt oppfatning dette at lykken er alle andre steder enn der man selv er. Så reiser noen fra nord til sør for å finne det i sør som de ikke finner i nord — og som de i sør heller ikke finner, for de reiser nordover for å finne det i nord som de ikke finner i sør osv. osv. Slik går det en kontinuerlig strøm i alle retninger, og det er veldig fint, for da blir det mellomfolkelig sameksistens, omsetning og fremmed valuta og alt godt.

Det som teller, er at folk finner noe, og at det de finner, står sånn noenlunde i forhold til utgiftene. Det er selvsagt å anbefale at man skaffer seg en viss oversikt over hva man kan regne med å finne dit man kommer, så ikke nesen blir unødig lang. En reiser ikke til Spania for å gå på tigerjakt eller til Italia for å få servert rømmegrøt og fenalår.

Personlig reiser vi gjerne, dog kunne vi aldri drømme om å dra noe annet sted i påsken enn til de norske fjell, — uansett hva man måtte ha å by oss på andre breddegrader. For oss hører de hvite vidder og «dei gamle fjell i syningom» påskeferien til. Andre må gjerne dra til Israel eller Vatikanet eller til månen for den del, — kommer ikke vi oss opp i fjellet, blir det ingen påske det året. Selvsagt gjør vi regning med sol og silkeføre og suverene langturer, men blir det snøstorm og guff, vet vi også hva vi går til. Vi fortviler ingenlunde av den grunn, selvom vi må bære vann fra brønn og ta springmarsj bort i bjørkeskogen til et lite trekkfullt hus med hjerte på døra, — for inne er det godt og varmt, med fjellbjørk på peisen, levende lys og gode bøker slik vi vil ha det. Da vi ikke regner med å